

[Dohrmann]

Jo, men ministeren får det næsten til at lyde, som om det skulle være Tidens Højskole, der betaler rejsen til Moskva, og det er der nok ikke ret mange der tror på.

Jeg må udlede af ministerens svar, at de her ting vil han ikke se på, og det synes jeg ærlig talt er for dårligt, for det er helt sikkert, at uanset om det er 16 uger eller 32 uger, man har arrangeret sådan et kursus i og der er en rejse indbefattet, så regner man selvfølgelig prisen ud, så udgifterne er dækkede. Det er nu engang sådan – det gælder privatrejser, og det gælder studiegrupper, når de rejser – at regningen skal betales. Hvis en sådan højskole ikke får sine penge hjem, så må den simpelt hen lukke, og det er der ikke noget der tyder på.

Jeg vil tilføje, at jeg synes ærlig talt, at ikke alene den slags kurser, men også en lang, lang række andre områder inden for fritidsundervisningen er nogle af de steder, hvor regeringen, uden at der var nogen, der ville lide nogen nød ved det, godt kunne tage lidt hårdere fat. Jeg er helt sikker på, at de, der eksempelvis skal købe sødmælk til deres børn – ikke fordi jeg ikke også er modstander af den form for tilskud – ville have større glæde af det tilskud, som man giver til mange af de undervisningsformer.

Min slutreplik skal altså være, at jeg vil opfordre ministeren til virkelig at tage fat på det her område. Det er virkelig noget, der koster penge.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil meget gerne tage fat på at begrænse de offentlige udgifter overalt, og når hr. Dohrmann nævner fritidsloven, så kan jeg oplyse, at regeringen jo havde planer om betydelig større besparelser, end vi fik gennemført, og dermed mener jeg, at vi har bevist vor gode vilje på det punkt.

I dette tilfælde drejer det sig altså om højskolekurser, og jeg beder om, at hr. Dohrmann tror mig, når jeg siger, at staten, det offentlige, ikke betaler én øre til disse rejser. Det er sådan, at eleverne selv betaler. Man opkræver vel et par tusinde kroner, hvis det er en uges rejse. Jeg har selv været med til som højskolelærer at planlægge sådanne rejser, og jeg kan garantere for, at skolen ikke stikker penge i det på nogen som helst måde. Det foregår for egen regning og risiko.

Det beder jeg hr. Dohrmann tro på, fordi ét er, at vi kan være uenige om, hvor meget vi skal skære ned på forskellige undervisningsformer, noget andet er, at vi ikke skal være uenige om, hvordan tingene forholder sig, og de forholder sig altså, som jeg her har sagt; der er ingen offentlige penge i disse rejser, undtagen i de lange ophold. Der har højskolerne det fuldstændig som enhver anden skoleform: man kan i et meget begrænset omfang tage på ekskursioner, og det kan medtages i den opregning af årselever, som danner tilskudsgrundlag. Jeg vil lige gøre opmærksom på, at det er der en vis rimelighed i, for de lærere, der er med, bruger faktisk mange kræfter på at forberede det og være med, osv. osv., og når det sker år efter år efter år, så behøver det ikke at være nogen særlig fornøjelse for lærerne.

Derfor er der en vis rimelighed i, at man her som alle andre steder i uddannelsessystemet har mulighed for at tage på ekskursioner, og at lærerne kan medregne den uge i deres timetal.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 195

13) Til *ministeren for skatter og afgifter* af:

Stavad (S):

»Kan ministeren bekræfte oplysningerne i dagbladet Information den 23. februar 1984 om, at »regeringen ikke kommer med et lovforslag til en samlet skattereform inden sommerferien«?»

Skriftlig begrundelse

Efter alle de løfter, tilkendegivelser og udtalelser, der er fremsat af skatteministeren om en skattereform, virker det besynderligt, om regeringen nu fuldstændig opgiver at fremlægge en skattereform i indeværende folketingsssamling.

Stavad (S):

Ja, jeg synes, det må være et helt klart krav, at vi nu får afklaret, om regeringen kommer med en samlet skattereform i denne samling, eller ministeren endnu en gang forsøger at sylte den sag.

Det spørgsmål, jeg har stillet, er stillet på baggrund af nogle udtalelser, skatteministe-